

kan meget let tænkes, at Enkelte kunde have ligefrem Interesse af, at Sagen bliver saa lidet bekendt som muligt og bringes tilende, uden at nogen udenfor de Opgiøne, hvoriblandt kan være Folk, der have grundede Erindringer at fremsætte, bliver opmærksom derpaa; og for saadanne vil en offentlig Bekjendtgjørelse være af Bigtighed; at Bekjendtgjørelsen alligevel kan være usulbkommen, er jo ikke Andet end, hvad der er Tilfældet med alle andre offentlige Bekjendtgjørelser. Fuldstændigere vilde vistnok en Bekjendtgjørelse i de offentlige Blade være, og naar man ikke vil gaae saa vidt, saa veed jeg ikke, at Bekjendtgjørelsen kan skee ad nogen anden og bedre Veie end paa Kirkestævne. Indvendingerne imod denne Bestemmelse forekomme mig saa meget mere uholdbare, naar hensees til, at der i en senere Paragraph, som ikke nu er under Forhandling, udtrykkeligt foreskrives en saadan offentlig Bekjendtgjørelse i et Tilfælde, der ikke sees at kræve en sliig Bekjendtgjørelse mere end det her omhandlede Tilfælde. Jeg maa derfor meget tilraade, at dette Endringsforslag vedtages. Naar det er blevet bemærket, at det er ufornuødent, som foreslaaet under Nr. 1 til § 3, at indsthyde Ordene „det Væsentlige af“, da skal jeg ikke lægge nogen videre Bægt derpaa; det har kun forekommet Udvalget, at det var mere i Overensstemmelse med, hvad der ved andre lignende Leiligheder foreskrives, og at det mere bestemt betegner, hvad det egentlig er, der skal tilspres, idet man ved i Almindelighed at sige, at Forhandlingerne paa Aastedet skulle tilspres Protokollen, let kommer til at sige enten for Meget eller for Lidet; og naar man iøvrigt vil gaae ind paa Forandringer i Lovforslaget, har man troet, at det kunde være ganske hensigtsmæssigt ogsaa at gjøre denne. Naar det ligeledes med Hensyn til det under Nr. 2 stillede Forslag til samme Paragraph er blevet sagt, at dette Endringsforslag ogsaa er ufornuødent, og at der ikke kan være nogen Tvivl om, hvem der skulle underskrive Forretningen, saa er dette jo paa en Maade ganske

vist, men, naar man bliver opmærksom paa, at der i et Lovforslag, der endnu ikke er blevet til Lov, findes en Betegnelse, der er forkeert, saa veed jeg ikke nogen Grund til at undlade at rette den, og det er alene derfor, at Udvalget har tilladt sig at stille Forslaget. Heller ikke troer jeg, at det Forslag, der er stillet under Nr. 3 til § 3, er overflødigt eller uhenigtsmæssigt. Lovforslaget selv indeholder, forekommer det mig, et ligefremt Paalæg om at foretage Forkyndelsen, og det synes virkelig ogsaa at være i sin Orden, at Forkyndelsen gjøres til Pligt. Men er dette Tilfælde, kan der jo ved Ordene „i fornuødent Fald“ ikke sigtes til Andet end det Tilfælde, at Vedkommende ikke har været tilstede ved Kjendelsens Afgjælse, og til desto større Tydelighed er Forslaget stillet. Dertil maa jeg bemærke, at det er aldeles nødvendigt at gjøre den foreslaaede Forandring, saafremt man vil gaae ind paa et senere Forslag om, at Appellationsfristen skal regnes fra Afgjælsen og ikke fra Forkyndelsen. Forslaget under Nr. 4 til § 3 er jo stillet af det Hensyn, jeg allerede har tilladt mig at anføre. Jeg indrømmer fremdeles, at det Tilfælde, man sigter til, kan være meget sjældent, men det kan forekomme, og naar man bliver opmærksom paa, at der kan være Tilfælde, hvor Bestemmelserne i en Lov ikke kunne bruges, og at man vil staae aldeles hjælpeløs, naar sliigt Tilfælde indtræder, bør man ikke undlade at oplage Bestemmelser for et saadant Tilfælde; en Bestemmelse om, at Sagen i saa Fald skal besørjes af tre ikke interesserede Medlemmer, vilde ikke fjerne Vanstelighederne i de Tilfælde, hvor alle Medlemmerne ere interesserede i Sagen.

Forslagene til § 4 skal jeg ikke vidtløstigt gaae ind paa. Naar der under Nr. 1 er foreslaaet tilføjet „snaarest muligt“ og under Nr. 2 er foreslaaet tilføjet, at Aastedsforretningen uopholdelig skal berammes og Klagen forhynes med Indkaldelsespaategning, saa er dette alene skeet for at bringe § 4 i Overensstemmelse med de foregaaende Paragrapher, hvor der